

Predbežné znenie

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 26. apríla 2018 (*)

„Návrh na zažatie prejudiciálneho konania – Regionálna daň z veľkých obchodných prevádzok – Sloboda usadiť sa – Ochrana životného prostredia a územné plánovanie – Štátna pomoc – Selektívne opatrenie“

V spojených veciach C-236/16 a C-237/16,

ktorých predmetom sú návrhy na zažatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podané rozhodnutiami Tribunal Supremo (Najvyšší súd, Španielsko) z 10. a 11. marca 2016 a doručené Súdnemu dvoru 25. apríla 2016, ktoré súvisia s konaniami:

Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED)

proti

Diputación General de Aragón,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predsedníčka prvej komory R. Silva de Lapuerta, sudcovia C. G. Fernlund, J. C. Bonichot (spravodajca), A. Arabadžiev a E. Regan,

generálna advokátka: J. Kokott,

tajomník: L. Carrasco Marco, referentka,

so zreteňom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 6. júla 2017,

so zreteňom na pripomienky, ktoré predložili:

- Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED), v zastúpení: J. Pérez-Bustamante Köster, F. Löwhagen, abogados, a J. M. Villasante García, procurador,
- Diputación General de Aragón, v zastúpení: I. Susín Jiménez Ignacio, letrado, a J. A. Morales Hernández-San, procurador,
- Európska komisia, v zastúpení: N. Gossement, P. Nemečková a G. Luengo, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 9. novembra 2017,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrhy na začatie prejudiciálneho konania sa týkajú výkladu článkov 49 a 54 ZFEÚ, ako aj článku 107 ods. 1 ZFEÚ.

2 Tieto návrhy boli podané v rámci sporov medzi Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (Národná asociácia veľkodistribútorov, ďalej len „ANGED“) a Diputación General de Aragón (regionálna vláda Aragónska, Španielsko) vo veci zákonnosti dane, ktorej podliehajú veľké obchodné prevádzky nachádzajúce sa v Autonómnom spoločenstve Aragónsko.

Španielske právo

3 Ley de las Cortes de Aragón 13/2005, de medidas fiscales y administrativas en materia de tributos cedidos y tributos propios de la Comunidad Autónoma de Aragón (zákon Aragónskeho parlamentu 13/2005 o daňových a správnych opatreniach v oblasti prenesených daní a vlastných daní Autonómneho spoločenstva Aragónsko) z 30. decembra 2005 (BOA č. 154 z 31. decembra 2005, ďalej len „zákon 13/2005“) s účinnosťou od 1. januára 2006 zaviedol daň z environmentálnej škody spôsobenej veľkými predajnými plochami (ďalej len „IDMGAV“).

4 Článok 28 zákona 13/2005 spresňuje, že táto daň spočíva v zdanení činností obchodných prevádzok, pretože vyvoláva rozsiahly pohyb vozidiel a z toho dôvodu má negatívny vplyv na životné prostredie a územie Autonómneho spoločenstva Aragónsko.

5 Článok 29 zákona 13/2005 uvádza, že obchodná prevádzka má veľkú predajnú plochu, ak je verejná predajná plocha väčšia ako 500 m².

6 Článok 32 zákona 13/2005 spresňuje, že osoby povinné platiť IDMGAV sú „osoby, ktoré vykonávajú činnosť a obchod spôsobujúce environmentálnu škodu“.

7 Článok 33 zákona 13/2005 stanovuje, že od uvedenej dane sú oslobodené obchodné prevádzky, ktorých hlavná činnosť spočíva vo výhradnom predaji týchto výrobkov: stroje, vozidlá, náradie a priemyselné súčiastky; stavebné materiály, sanitárne výrobky, dvere a okná, ktoré sú určené výhradne na predaj podnikateľom; záhradkárske potreby a rastliny; nábytok v individuálnych, „tradičných“ a špecializovaných predajniach; automobily vo výstavných priestoroch predajcov a servisných dielňach, a dodávka palív a pohonných látok.

8 Článok 34 tohto zákona spresňuje spôsoby výpočtu vymeriavacieho základu a jeho článok 35 stanovuje spôsob výpočtu tejto dane, pričom predovšetkým stanovujú uplatnenie koeficientu v závislosti od sídla prevádzkarne, ak vymeriavací základ presahuje 2 000 m². Z toho vyplýva, že suma splatnej dane sa rovná 0 v prípade, že tento vymeriavací základ je nižší alebo sa rovná 2 000 m².

9 Právny režim tejto dane bol následne spresnený podobnými ustanoveniami Decreto 1/2007 del Gobierno Aragón, por el que se aprueba el Reglamento de Desarrollo parcial de la Ley 13/2005 (dekrét 1/2007 regionálnej vlády Aragónska, ktorým sa schvaľuje nariadenie čiastočne vykonávajúce zákon 13/2005) (BOA č. 8 z 20. januára 2007, ďalej len „dekrét 1/2007“).

Spory vo veciach samých a prejudiciálne otázky

10 V priebehu roka 2007 ANGED, asociácia, ktorá na národnej úrovni združuje veľkodistribútorov, podala na Tribunal Superior de Justicia de Aragón (Najvyšší súd Aragónska, Španielsko) žalobu o vyhlásenie neplatnosti dekrétu 1/2007. Táto žaloba nadväzuje na žalobu, ktorú na tento súd podala v roku 2006 proti orden del Departamento de Economía, Hacienda y Empleo de la Diputación General de Aragón (vyhláška Ministerstva financií, hospodárstva a zamestnanosti regionálnej vlády Aragónska) z 12. mája 2006 (BOA č. 57 z 22. mája 2006), ktorá

stanovuje potrebné ustanovenia pre uplatňovanie environmentálnych daní stanovených zákonom 13/2005 a schvaľuje formulár oznámenia na registráciu k daňovej povinnosti, formulár na rozložené platby a na vlastný výpočet a priznanie daňovej povinnosti.

11 Tento súd odložil svoje rozhodnutia v oboch týchto veciach až do prijatia rozhodnutia o ústavných sťažnostiach podaných na Tribunal Constitucional (Ústavný súd, Španielsko) skupinou poslancov a španielskou vládou týkajúcich sa zákona, ktorým bola zavedená IDMGAV. Po tom, čo Tribunal Constitucional (Ústavný súd) tieto ústavné sťažnosti zamietol, Tribunal Superior de Justicia de Aragón (Vyšší súd Aragónska) zamietol žalobu, ktorú podala ANGED proti dekrétu 1/2007 a čiastočne vyhovel žalobe proti vyhláške z 12. mája 2006. ANGED podala kasačný opravný prostriedok proti týmto dvom rozsudkom na Tribunal Supremo (Najvyšší súd, Španielsko).

12 ANGED tiež predložila Komisii sťažnosť týkajúcu sa zavedenia IDMGAV a jej údajnej povahy štátnej pomoci.

13 Listom z 28. novembra 2014 informovala Komisia španielske orgány, že po predbežnom posúdení režimu IDMGAV možno oslobodenie priznané malým obchodným prevádzkam, ako aj určitým špecializovaným prevádzkam, považovať za štátnu pomoc nezlučiteľnú s vnútorným trhom, a že je nevyhnutné, aby Španielske kráľovstvo túto daň zrušilo alebo upravilo.

14 V tomto kontexte Tribunal Supremo (Najvyšší súd) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru prejudiciálne otázky, ktoré sú vo veciach C-236/16 a C-237/16 formulované zhodne:

„1. Majú sa články 49 a 54 ZFEÚ vykladať v tom zmysle, že bránia existencii regionálnej dane, ktorá sa vyberá z environmentálnej škody spôsobenej používaním zariadení a vecí určených na činnosť a premávku v obchodných prevádzkach, ktoré majú veľkú predajnú a parkovaciu plochu pre svojich zákazníkov, pokiaľ je verejná predajná plocha väčšia ako 500 m², ktorá je však splatná bez ohľadu na to, či sa tieto obchodné prevádzky skutočne nachádzajú mimo konsolidovanej urbanistickej oblasti alebo v rámci nej, a väčšinou sa týka podnikov z iných členských štátov, s prihliadnutím na to, že:

a) povinnosť platiť túto daň nemajú obchodníci, ktorí vlastnia viaceré obchodné prevádzky, bez ohľadu na ich celkovú verejnú predajnú plochu, ak žiadna z nich nemá verejnú predajnú plochu väčšiu ako 500 m², alebo aj ak niektorá alebo niektoré z týchto prevádzok prekročia túto hraničnú hodnotu, ale vymeriavací základ nie je väčší ako 2 000 m², zatiaľ čo povinnosť platiť túto daň majú obchodníci, ktorí majú len jednu obchodnú prevádzku, ktorej verejná predajná plocha prekračuje tieto hraničné hodnoty, a

b) navyše sa neuplatňuje na obchodné prevádzky, v ktorých sa vykonáva výhradný predaj strojov, vozidiel, náradia a priemyselných súčiastok; stavebných materiálov, sanitárnych výrobkov, dvier a okien, ktoré sú určené výhradne na predaj podnikateľom; [nábytku] v individuálnych, tradičných a špecializovaných predajniach; automobilov [vo výstavných priestoroch predajcov a servisných dielňach, ale aj v záhradníctvach a na ťerpacích staniciach], a to bez ohľadu na ich verejnú predajnú plochu?

2. Má sa článok 107 ods. 1 ZFEÚ vykladať v tom zmysle, že neexistencia povinnosti platiť IDMGAV v prípade obchodných prevádzok s verejnou predajnou plochou, ktorá nepresahuje 500 m² alebo ktorá 500 m² presahuje v prípade prevádzok, ktorých vymeriavací základ neprevyšuje 2 000 m², a obchodných prevádzok, v ktorých sa vykonáva výhradný predaj strojov, vozidiel, náradia a priemyselných súčiastok; stavebných materiálov, sanitárnych výrobkov [a] dvier a okien [ktoré sú určené výhradne na predaj podnikateľom], [nábytku] v individuálnych, tradičných a špecializovaných predajniach; automobilov [vo výstavných priestoroch a servisných dielňach, ako

aj v záhradníctvach a na ťerpacích staniciach], predstavuje zakázanú štátnu pomoc podľa tohto ustanovenia?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

15 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa majú články 49 a 54 ZFEÚ vykladať v tom zmysle, že bránia dani z veľkých obchodných prevádzok, akou je daň dotknutá vo veciach samých.

16 Podľa ustálenej judikatúry sleduje sloboda usadiť sa zabezpečenie výhody vnútroštátneho zaobchádzania v hostiteľskom členskom štáte štátnym príslušníkom iného členského štátu a spoločnostiam uvedeným v článku 54 ZFEÚ a zakazuje akúkoľvek diskrimináciu, pokiaľ ide o spoločnosti, na základe ich miesta sídla (pozri najmä rozsudky z 12. decembra 2006, *Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation*, C-374/04, EU:C:2006:773, bod 43, ako aj zo 14. decembra 2006, *Denkavit Internationaal a Denkavit France*, C-170/05, EU:C:2006:783, bod 22).

17 V tejto súvislosti sú zakázané nielen zjavné diskriminácie založené na mieste sídla spoločností, ale aj všetky formy skrytej diskriminácie, ktoré použitím iných rozlišovacích kritérií vedú v skutočnosti k rovnakému výsledku (rozsudok z 5. februára 2014, *Hervis Sport-és Divatkereskedelmi*, C-385/12, EU:C:2014:47, bod 30 a citovaná judikatúra).

18 Okrem toho povinný poplatok, ktorý stanovuje kritérium zdanlivo objektívneho rozlišovania, ale ktoré vo väčšine prípadov znevýhodňuje – s prihliadnutím na jeho znaky – spoločnosti so sídlom v iných členských štátoch a ktoré sa nachádzajú v situácii porovnateľnej so situáciou podnikov so sídlom v členskom štáte zdanenia, predstavuje nepriamu diskrimináciu na základe miesta sídla spoločností, ktorá je zakázaná článkami 49 a 54 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. februára 2014, *Hervis Sport-és Divatkereskedelmi*, C-385/12, EU:C:2014:47, body 37 až 41).

19 Dotknutá právna úprava stanovuje vo veciach samých kritérium týkajúce sa predajnej plochy prevádzky, ktoré nezakladá priamu diskrimináciu.

20 Ani zo skutočností predložených Súdnemu dvoru nevyplýva, že toto kritérium vo väčšine prípadov znevýhodňuje štátnych príslušníkov iných členských štátov alebo spoločnosti, ktoré majú svoje sídlo v iných členských štátoch.

21 Takéto konštatovanie totiž nevyplýva z údajov poskytnutých asociáciou ANGED v rámci jej písomných pripomienok, ktoré sa navyše týkajú najmä dane z veľkých prevádzok zavedených Autonómnym spoločenstvom Katalánsko.

22 Vnútroštátny súd okrem toho spresňuje, že nemá dostatok informácií „vhodných“ na preukázanie prípadnej existencie skrytej diskriminácie.

23 S prihliadnutím na vyššie uvedené treba na prvú otázku odpovedať tak, že články 49 a 54 ZFEÚ sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia dani z veľkých obchodných prevádzok, akou je daň dotknutá vo veciach samých.

O druhej otázke

24 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či daň, akou je daň vo veciach samých, ktorá sa uplatní na veľkodistribútorov najmä podľa ich predajnej plochy, priťom od dane

oslobodzuje prevádzky, ktorých predajná plocha nepresahuje 500 m² alebo ktorých predajná plocha presahuje túto hraničnú hodnotu, ale ktorých vymeriavací základ neprevyšuje 2 000 m², a prevádzky, v ktorých je činnosť zameraná na predaj strojov, vozidiel, náradia a priemyselných súčiastok, stavebných materiálov, sanitárnych výrobkov, dvier a okien, ktoré sú určené výhradne na predaj podnikateľom, nábytku v individuálnych, tradičných a špecializovaných predajniach, a automobilov, ako aj záhradníctva a čerpacej stanice, predstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ.

25 Kvalifikácia vnútroštátneho opatrenia ako „štátnej pomoci“ v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ vyžaduje, aby boli splnené všetky nasledujúce podmienky. Po prvé musí ísť o štátny zásah alebo o zásah prostredníctvom štátnych prostriedkov. Po druhé toto opatrenie musí byť spôsobilé ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi. Po tretie musí svojmu príjemcovi poskytovať selektívnu výhodu. Po štvrté musí narušovať alebo hroziť narušením hospodárskej súťaže (pozri najmä rozsudok z 21. decembra 2016, Komisia/World Duty Free Group SA a i., C-20/15 P a C-21/15 P, EU:C:2016:981, bod 53).

26 Pokiaľ ide o podmienku selektivity výhody, ktorá bola tiež zmienená pred Súdny dvorom, z ustálenej judikatúry vyplýva, že posúdenie tejto podmienky predpokladá zistenie, či je v rámci danej právnej úpravy dotknuté také vnútroštátne opatrenie, že zvýhodňuje „určitých podnikateľov alebo výrobu určitých druhov tovaru“ pred inými, ktorí sa vzhľadom na cieľ sledovaný touto úpravou nachádzajú v porovnateľnej skutkovej a právnej situácii a sú tak vystavení odlišnému zaobchádzaniu, ktoré v podstate možno kvalifikovať ako „diskriminačné“ (pozri najmä rozsudok z 21. decembra 2016, Komisia/World Duty Free Group SA a i., C-20/15 P a C-21/15 P, EU:C:2016:981, bod 54, ako aj citovanú judikatúru).

27 Pokiaľ ide konkrétne o vnútroštátne opatrenia, ktoré poskytujú daňovú výhodu, je potrebné pripomenúť, že opatrenie takejto povahy, ktoré síce nepredstavuje prevod štátnych prostriedkov, ale stavia príjemcu do situácie, ktorá je výhodnejšia ako situácia iných daňovníkov, môže príjemcom zabezpečiť selektívnu výhodu a predstavuje tak štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ. Naopak daňová výhoda, ktorá vyplýva zo všeobecného opatrenia, ktoré sa uplatňuje na všetky hospodárske subjekty bez rozdielu, nepredstavuje takúto pomoc v zmysle uvedeného ustanovenia (rozsudok z 21. decembra 2016, Komisia/World Duty Free Group SA a i., C-20/15 P a C-21/15 P, EU:C:2016:981, bod 56).

28 V tejto súvislosti kvalifikácia vnútroštátneho daňového opatrenia ako „selektívneho“ v prvom rade predpokladá identifikovať spoločný alebo „obvyklý“ daňový systém uplatniteľný v dotknutom členskom štáte a v druhom rade preukázať, že preskúmané daňové opatrenie sa od neho odchyľuje, pretože zavádza rozdiely medzi hospodárskymi subjektmi, ktoré sa vzhľadom na cieľ sledovaný spoločným daňovým systémom nachádzajú v porovnateľnej skutkovej a právnej situácii (pozri najmä rozsudok z 21. decembra 2016, Komisia/World Duty Free Group SA a i., C-20/15 P a C-21/15 P, EU:C:2016:981, bod 57, ako aj citovanú judikatúru).

29 Treba tiež pripomenúť, že referenčný právny rámec na účely posúdenia selektivity opatrenia nemusí byť nevyhnutne definovaný v rámci hraníc územia dotknutého členského štátu, ale môže byť definovaný územím, v rámci ktorého regionálny alebo miestny orgán vykonáva právomoc, ktorú mu zveruje ústava alebo zákon. Je to tak v prípade, ak mal tento orgán také právne a skutkové postavenie, ktoré by mu zabezpečovalo dostatočnú autonómiu voči ústrednej vláde členského štátu na to, aby vzhľadom na opatrenia, ktoré prijíma, to bol posledný uvedený orgán a nie ústredná vláda, kto má hlavnú úlohu pri určení politického a hospodárskeho prostredia, v ktorom podniky pôsobia [pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. septembra 2008, *Union General de Trabajadores de La Rioja (UGT/Rioja)* a i., C-428/06 až C-434/06, EU:C:2008:488, body 47 až 50, ako aj citovanú judikatúru].

30 Štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ však nepredstavuje opatrenie zavádzajúce rozlišovanie medzi podnikmi, ktoré sú vzhľadom na cieľ sledovaný dotknutým právnym režimom v porovnateľnej skutkovej a právnej situácii, a preto je *a priori* selektívne, ak sa členskému štátu podarí preukázať, že toto rozlišovanie vyplýva z povahy alebo štruktúry systému, ktorého je uvedené opatrenie súčasťou (rozsudok z 21. decembra 2016, *Komisia/World Duty Free Group SA* a i., C-20/15 P a C-21/15 P, EU:C:2016:981, bod 58, ako aj citovaná judikatúra).

31 Opatrenie spočívajúce vo výnimke z uplatnenia všeobecného daňového systému môže byť odôvodnené povahou alebo všeobecnou štruktúrou daňového systému, ak dotknutý členský štát môže preukázať, že toto opatrenie vyplýva priamo zo základných alebo hlavných zásad jeho daňového systému. V tomto ohľade je potrebné rozlišovať medzi cieľmi, ktoré sú stanovené pre osobitný daňový systém a nie sú vlastné tomuto systému, a na druhej strane vlastnými mechanizmami samotného daňového systému, ktoré sú nevyhnutné na uskutočňovanie týchto cieľov (rozsudok zo 6. septembra 2006, *Portugalsko/Komisia*, C-88/03, EU:C:2006:511, bod 81).

32 Treba tiež pripomenúť, že hoci na účely konštatovania selektivity daňového opatrenia nie je vždy nevyhnutné, aby toto opatrenie predstavovalo odchýlku od daňového systému, ktorý sa považuje za všeobecný, okolnosť, že je takouto odchýlkou, je na tento účel úplne relevantná, ak z toho vyplýva, že sa rozlišujú dve kategórie hospodárskych subjektov, ktoré sú *a priori* predmetom odlišného zaobchádzania, teda subjekty, na ktoré sa vzťahuje odchylné opatrenie, a subjekty, ktoré naopak spadajú pod spoločný daňový systém, a to napriek tomu, že uvedené dve kategórie sú z hľadiska cieľa sledovaného uvedeným systémom v porovnateľnej situácii (rozsudok z 21. decembra 2016, *Komisia/World Duty Free Group SA* a i., C-20/15 P a C-21/15 P, EU:C:2016:981, bod 77).

33 Pokiaľ ide o právne predpisy dotknuté vo veciach samých, treba najprv uviesť, že na Súdnom dvore nebolo spochybnené, že územným referenčným rámcom by malo byť územie Autonómneho spoločenstva Aragónsko.

34 Hoci sa kritérium týkajúce sa predajnej plochy nejaví ako formálne odchylné od daného referenčného právneho rámca, aj tak má ten následok, že z rozsahu pôsobnosti tejto dane vylučuje obchodné prevádzky, ktorých predajná plocha je menšia ako stanovená hraničná hodnota. IDMGAV tak nemožno odlíšiť od regionálnej dane, ktorej podliehajú obchodné prevádzky s predajnou plochou presahujúcou určitú hraničnú hodnotu.

35 Článok 107 ods. 1 ZFEÚ však definuje štátne zásahy na základe ich účinkov a nezávisle od použitých techník (rozsudok z 22. decembra 2008, *British Aggregates Association*, C-487/06 P, EU:C:2008:757, bod 89).

36 Nemožno preto *a priori* vylúčiť, že také kritérium umožní v praxi zvýhodniť „určitých podnikateľov alebo výrobu určitých druhov tovaru“ v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ.

37 V tomto kontexte treba preto určiť, či sa obchodné prevádzky, ktoré sú takto vylúčené z pôsobnosti tejto dane, nachádzajú alebo nenachádzajú v situácii porovnateľnej so situáciou prevádzok, na ktoré sa dať vzťahuje.

38 V rámci tejto analýzy je dôležité zohľadniť, že v prípade neexistencie právnej úpravy Únie v tejto oblasti spadá určenie zdaniteľného základu a rozloženie daňového zaťaženia jednotlivých faktorov výroby a jednotlivých hospodárskych sektorov nepochybne do právomoci členských štátov alebo entít pôsobiacich na nižšej ako štátnej úrovni, ktoré majú daňovú autonómiu (rozsudok z 15. novembra 2011, Komisia a Španielsko/Government of Gibraltar a Spojené kráľovstvo, C-106/09 P a C-107/09 P, EU:C:2011:732, bod 97).

39 Ako totiž zdôrazňuje Komisia v bode 156 svojho oznámenia týkajúceho sa pojmu „štátnej pomoci“, uvedeného v článku 107 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (Ú. v. EÚ C 262, 2016, s. 1), „členské štáty môžu slobodne rozhodovať o hospodárskej politike, ktorú považujú za najvhodnejšiu, a najmä rozložiť podľa svojich predstáv daňové zaťaženie na rôzne výrobné faktory [...] v súlade s právom Únie“.

40 Pokiaľ ide o daň dotknutú v konaní vo veciach samých, z informácií poskytnutých vnútroštátnym súdom vyplýva, že jej cieľom je prispievať k ochrane životného prostredia a územného plánovania. Ide totiž o nápravu a kompenzáciu dôsledkov činnosti týchto veľkých obchodných prevádzok na životné prostredie a dotknuté územie spôsobených osobitne dopravným tokom tak, že majú povinnosť prispievať k financovaniu environmentálnych akčných plánov a ku zlepšeniu infraštruktúry.

41 V tejto súvislosti nemožno spochybniť, že vplyv obchodných prevádzok na životné prostredie závisí vo veľkej miere od ich veľkosti. Čím je totiž ich predajná plocha väčšia, tým je väčšia koncentrácia verejnosti, čo sa prejavuje škodami na životnom prostredí. Z toho vyplýva, že kritérium založené na hraničnej hodnote predajnej plochy, akým je kritérium stanovené vo vnútroštátnej právnej úprave vo veciach samých, na účely rozlíšenia medzi podnikmi podľa toho, či ich vplyv je viac alebo menej silný, je v súlade so sledovanými cieľmi.

42 Je tiež zjavné, že zriadenie takých prevádzok má mimoriadny význam pre politiku územného plánovania, a to bez ohľadu na ich umiestnenie (pozri analogicky rozsudok z 24. marca 2011, Komisia/Španielsko, C-400/08, EU:C:2011:172, bod 80).

43 Pokiaľ ide o určenie hraničnej hodnoty a spôsobov výpočtu daňového základu, toto určenie spadá do miery voľnej úvahy vnútroštátneho zákonodarcu a vychádza okrem iného z technických a komplexných posudkov, ktoré môže Súdny dvor preskúmať len v obmedzenom rozsahu.

44 Treba dodať, že okolnosť, že právna úprava dotknutá vo veciach samých nestanovuje, že na účely výpočtu dane treba sčítať plochy obchodných prevádzok toho istého vlastníka, sa javí byť v súlade s cieľmi sledovanými vnútroštátnym zákonodarcom.

45 Za týchto podmienok vedie kritérium zdanenia na základe predajnej plochy podniku, o aké ide vo veciach samých, k rozlíšeniu kategórií prevádzok, ktoré sa nenachádzajú v porovnateľnej situácii vzhľadom na tieto ciele.

46 Preto oslobodenie od dane pre obchodné prevádzky nachádzajúce sa na území Autonómneho spoločenstva Aragónsko, ktorých predajná plocha je menšia ako 500 m², a

prevádzok, ktorých predajná plocha presahuje túto hraničnú hodnotu, ale ktorých vymeriavací základ neprevyšuje 2 000 m², nemožno považovať za selektívnu výhodu pre tieto prevádzky, a nemôže tak predstavovať štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ.

47 Vnútroštátny súd sa pýta aj na ostatné vlastnosti predmetnej dane vo veciach samých. Pýta sa, či úplné oslobodenie prevádzok, ktoré vykonávajú svoju činnosť v oblasti predaja strojov, vozidiel, náradia a priemyselných súčiastok, stavebných materiálov, sanitárnych výrobkov, dvier a okien, ktoré sú určené výhradne na predaj podnikateľom, nábytku v individuálnych, tradičných a špecializovaných predajniach, a automobilov, ako aj v záhradníctvach a na čerpacích staniciach, predstavuje výhodu v ich prospech.

48 Treba uviesť, že toto opatrenie má odchylnú povahu vo vzťahu k referenčnému rámcu stanovenému týmto osobitným zdanením.

49 Autonómne spoločenstvo Aragónsko vo svojich písomných pripomienkach tvrdí, že hoci si činnosti dotknutých obchodných prevádzok vyžadujú veľké predajné plochy, spôsobujú menšie škody na životnom prostredí a územnom plánovaní než činnosti prevádzok, na ktoré sa predmetná daň vzťahuje.

50 Taká skutočnosť môže odôvodniť rozlišovanie podľa právnej úpravy spornej vo veciach samých, ktorá tak nemá za následok priznanie selektívnej výhody v prospech dotknutých obchodných prevádzok. Vnútroštátnemu súdu však prináleží overiť, že vo veciach, o ktorých rozhoduje, ide o taký prípad.

51 S prihliadnutím na vyššie uvedené treba na druhú otázku odpovedať tak, že daň, akou je daň dotknutá vo veciach samých, ktorá sa vyberá od veľkých distribučných prevádzok najmä podľa ich predajnej plochy, pričom od dane oslobodzuje tie prevádzky, ktorých predajná plocha nepresahuje 500 m², a prevádzky, ktorých predajná plocha presahuje túto hraničnú hodnotu, ale ktorých vymeriavací základ neprevyšuje 2 000 m², nepredstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ. Taká daň tiež nepredstavuje štátnu pomoc v zmysle tohto ustanovenia v rozsahu, v akom oslobodzuje prevádzky, ktoré vykonávajú svoju činnosť v oblasti predaja strojov, vozidiel, náradia a priemyselných súčiastok, stavebných materiálov, sanitárnych výrobkov, dvier a okien, ktoré sú určené výhradne na predaj podnikateľom, nábytku v individuálnych, tradičných a špecializovaných predajniach, a automobilov, ako aj záhradníctva a čerpacie stanice, ak tieto prevádzky nespôsobujú tak závažné škody v oblasti životného prostredia a územného plánovania ako iné prevádzky, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.

O trovách

52 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veciach samých incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdnym dvor (prvá komora) rozhodol takto:

1. Články 49 a 54 ZFEÚ sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia dani z veľkých obchodných prevádzok, akou je daň dotknutá vo veciach samých.

2. Daň, akou je daň dotknutá vo veciach samých, ktorá sa vyberá od veľkých distribučných prevádzok najmä podľa ich predajnej plochy, pričom od dane oslobodzuje tie prevádzky, ktorých predajná plocha nepresahuje 500 m², a prevádzky, ktorých predajná plocha presahuje túto hraničnú hodnotu, ale ktorých vymeriavací základ neprevyšuje 2 000 m², nepredstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ. Taká daň tiež

nepredstavuje štátnu pomoc v zmysle tohto ustanovenia v rozsahu, v akom oslobodzuje prevádzky, ktoré vykonávajú svoju činnosť v oblasti predaja strojov, vozidiel, náradia a priemyselných súčiastok, stavebných materiálov, sanitárnych výrobkov, dverí a okien, ktoré sú určené výhradne na predaj podnikateľom, nábytku v individuálnych, tradičných a špecializovaných predajniach, a automobilov, ako aj záhradníctva a čerpacej stanice, ak tieto prevádzky nespôsobujú tak závažné škody v oblasti životného prostredia a územného plánovania ako iné prevádzky, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.

Podpisy

* Jazyk konania: španielčina.